

C204 – BRU13

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

31 mei 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BRUSSEL EN DE VLAAMSE RAND

INHOUD

Interpellatie van mevrouw Greet Van Linter tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de steeds toenemende Vlaamse stadsvlucht uit Brussel, zoals blijkt uit een nieuwe VUB-studie, en het beleid ter zake van de minister	1
Met redenen omklede motie	5

Voorzitter: mevrouw Gerda Van Steenberge

Interpellatie van mevrouw Greet Van Linter tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de steeds toenemende Vlaamse stadsvlucht uit Brussel, zoals blijkt uit een nieuwe VUB-studie, en het beleid ter zake van de minister

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, we hebben het in deze commissie al enkele keren gehad over de toenemende stadsvlucht. Mijnheer de minister, in antwoord op een vroegere vraag om uitleg stelde u dat u de resultaten van een studie van BRIO, die in 2007 klaar zou zijn, afwachtte. Ondertussen zijn de resultaten beschikbaar.

Volgens de studie van VUB-socioloog Janssens blijkt dat het Brusselse gewest nog altijd meer Vlamingen verliest dan dat er komen wonen. Het stijgende bevolkingsaantal komt naar verluidt vooral van buiten de landsgrenzen. Bovendien is de nataliteit bij die bevolkingsgroep groter dan bij de Vlamingen. De Vlamingen zelf verlaten meer en meer de hoofdstad. Dat gebeurt om allerlei redenen: men heeft behoefte aan meer groen of men wil een grotere woning enzovoort.

Uit de studie blijkt dat de stad vooral aantrekkelijk is voor jongeren, alleenstaanden en hooggeschoolden. Ik denk dat ook een belangrijk aantal ouderen in de stad blijft om de eenvoudige reden dat ze niet weg willen of kunnen. Oude bomen verplant men niet. Vooral de middenklasse blijkt weg te trekken.

De jongeren, alleenstaanden of tweeverdieners worden aangetrokken door het feit dat ze er werken en bijgevolg niet moeten pendelen, door de interculturaliteit en het commercieel aanbod. Ook het meertalige en het internationale aspect van de stad lokt vooral jonge tweeverdieners naar Brussel.

Uit de studie blijkt merkwaardig genoeg ook dat het omzeggens dezelfde redenen zijn die deze mensen aanhalen om een aantal jaren later hun vertrek uit de stad te motiveren. Ze hebben dan een andere kijk op de stad. De 'gezellige drukte van de stad' wordt later opeens een 'problematische en ergerende verkeerssituatie'. De troeven van de meertaligheid worden een struikelblok als blijkt dat in de openbare diensten en ziekenhuizen in de meertaligheid geen Nederlands vervat zit. Een van de redenen waarom mensen Brussel verlaten, is inderdaad het gebrek aan Nederlandstalige dienstverlening.

Verder vindt men de stad te vuil en te druk en preferert men op een bepaald moment de rust en het groen van de Rand rond Brussel. Dat geldt zeker voor een gezin met kinderen. Voor één derde van de verhuizers is onder andere onderwijs een motief om de stad te verlaten. Scholen worden overspoeld door anderstaligen, er is geen Nederlandstalige omgeving meer en de kwaliteit van het Nederlandstalig onderwijs daalt.

Wat opvalt bij het bekijken van de cijfers van deze studie, is de enorme stijging tijdens de afgelopen jaren van het aantal 'Brusselverlaters'. Inderdaad, in antwoord op een vroegere vraag die ik aan u heb gesteld, kreeg ik de cijfers betreffende het aantal inwoners dat de hoofdstad verliet: in 2000 waren het er 5.867, in 2002 waren dat er 8.089 en in 2003 ging het om 10.135 mensen. Dat waren de officiële cijfers over de migratie van Brussel naar Vlaams- en Waals-Brabant.

In de studie van de VUB wordt echter gesproken over 18.000 mensen die in 2004 de stad hebben verlaten. Er zijn dus meer Vlamingen die vertrekken dan dat er komen wonen. Immers, 11.000 Vlamingen komen naar de stad. Dit is een stijging met bijna 8.000 in vergelijking met 2003! Op vier jaar tijd is dat drie keer meer. Mijnheer de minister, dat is toch wel problematisch.

Zoals we in de pers en in deze studie konden lezen, blijft Brussel met gigantische imagoproblemen kampen. Wij weten dat al lang. We hebben die zaak ook al vaak aangekaart. Zo zijn er de problemen van de hoge huurprijzen, onveiligheid en verloedering. Die zaken vallen echter niet onder uw bevoegdheid.

Zolang Brussel geen aangename stad om in te wonen en te werken is of wordt, zal de stadsvlucht blijven voortduren. Dat zal meteen ook repercussies hebben op de Vlaamse Rand. Ik denk daarbij aan de verfransing van de Rand.

Mijnheer de minister, de Vlaming wordt echt een vreemde in zijn stad. In Brussel Deze Week werd nogal cru gezegd dat de Vlaming een uitstervende soort is. Het aantal Vlamingen slinkt wel degelijk. Dat blijkt niet alleen uit deze studie, maar ook uit de kieslijsten.

Uit een studie van de heer Hertogen blijkt dat meer dan de helft van de Brusselaars van vreemde origine is. De schatting is dat over 15 jaar het aantal 75 percent zal zijn. In 1961 was dat maar 7 percent. De verschuiving van autochtoon naar allochtoon komt ook tot uiting in de politiek. Bij de gemeenteraadsverkiezingen bleek duidelijk dat 29 percent van de Franstalige verkozenen van allochtone oorsprong is. Bij de Nederlandstaligen is dat

3 percent. Mijn conclusie is dan ook dat de Vlaamse posities, ook op politiek vlak, enorm worden ondergraven.

Mijnheer de minister, u streeft er in uw beleidsnota 2004 naar om de band en de verwevenheid tussen Brussel en de rest van Vlaanderen aan te halen. U wilt dat verwezenlijken via een positieve beeldvorming van Brussel. Uit studies blijkt dit nodig te zijn, want er schort iets. Dit gebeurt bij middel van diensten zoals OPB, Wonen in Brussel en dergelijke meer. U wilt die diensten centraliseren in het Monnaiehuis, waar de potentiële toekomstige bewoners van Brussel alle informatie kunnen krijgen.

Verder staat er in de beleidsnota: “Het informatiecentrum Wonen in Brussel heeft als voornaamste doelstelling het verstrekken van correcte informatie met betrekking tot wonen in Brussel. De Vlaamse Gemeenschap wil samen met de Vlaamse Gemeenschapscommissie deze acties blijven ondersteunen.” U neemt een aantal initiatieven zoals het beter bereikbaar en aantrekkelijker maken van Brussel voor de Vlamingen. U wilt hen meer openminded maken voor Brussel. Dat blijkt onder andere uit de huisvesting voor pas afgestudeerden, en uit initiatieven zoals Pro Medicis. Om die redenen verdedigde u vorig jaar ook het voortbestaan van de dienst Wonen in Brussel, toen geruchten de kop opstaken dat die zou worden afgeschaft.

Blijkbaar zet dit alles weinig zoden aan de dijk. Het saldo van de stadsverlaters blijft de negatieve richting uitgaan. Er is dringend een evaluatie nodig van de werking en de resultaten van de verschillende diensten in de schoot van het Vlaamse Monnaiehuis. Naast criminaliteit, wonen en onderwijs is het gebrek aan Nederlandstalige dienstverlening een van de redenen van het vertrek van velen. Twintig percent van de stadsverlaters vindt dat in elk geval een voldoende reden.

Brussels minister Vanhengel vindt dat Brussel zijn troef van multiculturaliteit moet uitspelen en ook de overheid moet daarin volgen. In De Standaard van 10 mei zegt hij: “We moeten ervoor zorgen dat onze publieke dienstverlening meertalig wordt, niet alleen tweetalig. Iedereen moet welkom zijn in zijn taal, dat is essentieel.” Minister Vanhengel wil de wettelijke tweetaligheid verlaten en, ook in de administraties, overgaan op meertaligheid. Dat is een opmerkelijke uitspraak.

Mijnheer de minister, welke beleidsinitiatieven nam u reeds om deze tendens van stadsvlucht om te keren? Heeft er al een evaluatie van de verschillende diensten in de schoot van het Monnaiehuis plaatsgevonden? Zo ja, wat is hiervan het resultaat? Hoe zit het met de dienst Wonen in Brussel? Bent u van oordeel dat het beleid ten aanzien van het Monnaiehuis moet worden bijgesteld? Wat is uw standpunt over de stellingname van minister Vanhengel in verband met de meertaligheid van de openbare diensten? Is dit het standpunt van de Vlaamse Regering?

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Deze interpellatie is heel pertinent. Meer dan de cijfers valt de context van het artikel op. De cijfers suggereren een tweerichtingsverkeer. In die zin had ik vorig jaar gelijk met mijn interpellatie over de gentrificatie. Die moet u in die zin begrijpen.

Per jaar trekken vele mensen weg uit Brussel en anderen komen daarvoor in de plaats. Dat hangt samen met de eigenschappen en de levensstijl van die mensen. Dikwijls gaat het om alleenstaanden met een hoog inkomen. Het gaat over een bepaalde sociologische groep. Dat is heel belangrijk. De categorie die we tot nu hebben omschreven als Brusselse Vlamingen, moeten we in het licht van die studie herdefiniëren. Die groep is hybride aan het worden. Het zijn meer de Nederlandstaligen die in Brussel verblijven. De traditionele Brusselse Vlamingen blijven nog de meerderheid vormen. Als die wisselende groepen een dominante rol gaan spelen, dan is er iets nieuws aan de hand, dat we in die mate in een andere Vlaamse stad niet kennen.

Ik ga er nog steeds van uit dat er in Brussel 60.000 mensen op Nederlandstalige lijsten stemmen. Dat is een criterium om te zeggen dat dat mensen zijn die zich bekennen tot de Nederlandstalige taalgroep. Als dergelijke in- en uitwaartse stromen plaatsvinden, dan is het belangrijk om daarover sociologisch te reflecteren.

Mijnheer de minister, uw verantwoordelijkheid in deze zaak is vrijwel nihil. U kunt niet als poortwachter aan de poorten van de stad Brussel gaan staan en zeggen wie wel en wie niet binnenmag. Ik veronderstel dat u hoopt dat de mensen die naar Brussel komen, hier ook gaan blijven. Hoe kunnen we de Brusselse Vlamingen, of anders geschetst, de Nederlandstaligen die naar Brussel komen, meer stimuleren om hier ook echt wortel te schieten? Het gaat om een grote groep, die na korte tijd wordt afgeschrikt door de elementen die mevrouw Van Linter heeft opgesomd, zoals het onderwijs. Op dat vlak hebben we wel een beetje bevoegdheid.

Het is heel belangrijk. Een tweetalige hoofdstad van een onafhankelijk Vlaanderen of van een confederaal België zonder een sterk ingeplante groep Brusselse Vlamingen of Nederlandstaligen in Brussel is een problematische zaak. De ouderen sterven of gaan definitief weg. Verder zit je met een hybride, fluïde groep. Ik denk niet dat die echt een sterk weefsel kan vormen voor de politiek die we in Brussel willen voeren.

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Ik denk niet dat onze betrachting moet zijn om iedereen zo lang mogelijk hier te houden, maar wel om iedereen die hier woont, op een aangename manier te laten wonen. We moeten ervoor zorgen dat

onze stad aangenaam om wonen is en dat er geen factoren zoals taal meespelen in de keuze om weg te gaan. Maar de keuze om weg te gaan op zich hebben we niet altijd in handen. We moeten niet denken dat we een almachtige god zijn die ervoor kan zorgen dat elke Vlaming hier zal blijven. Ook andere factoren, zoals werk of opportuniteiten elders in het land of in het buitenland, maken dat mensen verhuizen. Dat gaan we nooit tegenhouden. Onze bedoeling moet gewoon zijn dat iedereen hier op zijn manier aangenaam kan wonen. Dat hebben wij in de hand, niet de verhuisbewegingen van mensen.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Uit de recente studie van Rudy Janssens leidt men af dat de stadsvlucht uit Brussel en de verhuisbewegingen sterk gebonden zijn aan een bepaalde leeftijd en levensfase. Vanaf het ogenblik dat men aan gezinsuitbreiding denkt of wanneer men kleine kinderen heeft, wil men een betaalbare woning met tuin in een groene omgeving, waar men liefst eigenaar van wordt. Hoe sterker deze wens leeft, hoe groter de kans dat men Brussel verlaat.

Ik merk dat spijtig genoeg bij de 'traditionele' Vlamingen, zoals de heer Arckens daarjuist zei. Mijn vrienden in Brussel die hier geboren en getogen zijn, verhuizen vaak om die reden. Ik merk het ook bij de zogenaamde 'nieuwe' Nederlandstaligen of Vlamingen die naar de stad komen. Ze komen om te studeren en blijven na de studententijd hangen of komen hier wonen, maar gaan vaak terug weg zodra er kinderen zijn.

Ook in het doctoraatsonderzoek 'Het stedelijk woonmilieu in Vlaanderen: Droom of illusie?' van Hilde Schelfaut van de faculteit Geografie van de KUL is de conclusie dat overtuigende stedelingen voornamelijk op zoek zijn naar een betaalbare woning in een verkeersarme buurt met groen op buurtniveau. Bijkomende factoren om te verhuizen uit een stedelijke omgeving, en dit geldt zeker voor Brussel, zijn alle vormen van lawaai, de netheid, de verkeerssituatie en de veiligheid. Voor deze aspecten kan de Vlaamse overheid binnen haar gemeenschapsbeleid spijtig genoeg geen oplossing aanreiken.

Kan men een beleid voeren dat Brussel aantrekkelijk maakt voor deze groep Vlamingen? De ruimte hiertoe is dus beperkt. Het voeren van een attractief woonbeleid, wat in ieder geval tot de bevoegdheid van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest behoort, zal slechts een beperkt effect hebben als aantrekkingskracht. De enige woningen waarover men echt tevreden is, zijn lofts en rijhuizen met een tuin: het duurdere segment van de koopmarkt. Wil men gezinnen in Brussel houden, moet men hun een alternatief kunnen bieden.

Gegeven de samenhang tussen uitwijking en gezinsuitbreiding, spelen ook factoren zoals kinderopvang, on-

derwijs en jeugdinfrastructuur een rol. Het nadeel hierbij is het negatieve imago van Brussel als kindvriendelijke stad. Zowel op het vlak van jeugdinfrastructuur als onderwijs kampt Brussel met een negatief imago. Het gaat wel degelijk om een imago-probleem omdat wie effectief gebruik maakt van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel, meestal best wel tevreden is over dit onderwijs. Bij de potentiële gebruikers ligt de appreciatie van dit onderwijs echter een stuk lager. Als men de potentiële gebruikers van de kwaliteit van het Brusselse Nederlandstalig onderwijs kan overtuigen, zou men op dit vlak al een stap verder kunnen zetten.

Mevrouw Van Linter, u vraagt verder naar een evaluatie van de verschillende diensten in de schoot van het Vlaams Communicatiehuis Brussel. Het toekomstige Vlaams Communicatiehuis – de projectwerking met betrekking tot de uitbouw en oprichting ervan is pas dit jaar in volle uitvoering – moet een zenuwcentrum worden met hoofdstedelijke invalshoek en hoofdstedelijke uitstraling voor informatie over en promotie van de Vlaamse instellingen, organisaties, voorzieningen en evenementen zowel in als buiten Brussel.

Het Vlaams Communicatiehuis Brussel moet een zichtbare en open aanwezigheid van die Vlaamse Gemeenschap uitstralen. Onthaal en Promotie Brussel, afgekort OPB, en de Hoofdstedelijke Openbare Bibliotheek zijn hierbij prioritaire partners om enerzijds een kwaliteitsvolle en netwerkversterkende informatie- en communicatiewerking te ontplooiën en anderzijds een toekomstgerichte bibliotheekwerking uit te bouwen. De dienstverlening Wonen in Brussel vormt hier een onderdeel van. Voor mij is het Vlaams Communicatiehuis Brussel ook een promotie-instrument voor de Vlaamse Gemeenschap, laat dat duidelijk zijn.

De evoluties binnen de migratiestromen, de ontwikkelingen op de immobiliënmarkt en het voornemen van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie met betrekking tot de uitbouw van een Vlaams Communicatiehuis Brussel, zullen onvermijdelijk aanleiding geven tot een herdefiniëring van het concept Wonen in Brussel. Dit betekent ook dat de huidige en de toekomstige opdrachten alsook de meest aangewezen functionele organisatievorm van Wonen in Brussel moeten worden herbekeken in functie van dit nieuwe geheel.

Gelet op de huidige fase in de projectontwikkeling van het Vlaams Communicatiehuis Brussel kan ik moeilijk overgaan tot evaluaties of bijstellingen van diensten van een instelling die zoals gezegd nog niet operationeel is.

Een Vlaamse overheid die een kwalitatief beleid ten aanzien van Brussel wil uitwerken, ingegeven door reële Brusselse noden, wensen en verwachtingen, is per definitie genoodzaakt om naast de culturele, historische

en thans ook sterk sociaaleconomische verwevenheid tussen Brussel en Vlaanderen ook rekening te houden met de demografische diversiteit en realiteit en zich te richten tot alle mensen, die bewust aansluiting zoeken bij de Vlaamse gemeenschapsvorming en de Vlaamse gemeenschapsinstellingen.

Met betrekking tot het standpunt van Brussels minister Vanhengel, dat zijn persoonlijk standpunt is en zeker niet namens het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie is geuit, kan ik het volgende zeggen. Brussel is onmiskenbaar een meertalige stad en talenkennis is dan ook een absolute troef. Over de zogenaamde meertaligheid van diensten ben ik voorzichtig. U weet net als ik dat de tweetaligheid van de dienstverlening vandaag nog steeds een strijdpunt is en spijtig genoeg helemaal nog niet is afgedwongen, zeker niet in de openbare ziekenhuizen. Indien men er zelfs niet in slaagt om een tweetalige dienstverlening te waarborgen, zie ik moeilijk in waarom dit voor een meertalige dienstverlening wel zou lukken. Ik vraag de onverkorte toepassing van de taalwetgeving. Dat wil dus zeggen: tweetaligheid van de ambtenaren en niet tweetaligheid van de dienst. Dat is ook het standpunt van de Vlaamse Regering, zoals u allen zou moeten weten. Ik heb dat einde maart nogmaals namens de Vlaamse Regering overgemaakt aan het federaal Overlegcomité. We zullen dat na de verkiezingen op het eerstvolgende Overlegcomité opnieuw agenderen en blijven agenderen tot er een doorbraak is. Ik gebruik alle instrumenten die ik heb. Ik hoop dat die instrumenten uitgebreid zullen worden. Elke andere taal die een ambtenaar bovenop het Nederlands beheerst, is – zoals gezegd – mooi meegenomen in deze multi- en interculturele hoofdstad.

Ik blijf onverkort zeggen dat eerst de tweetaligheid moet worden afgedwongen vooraleer we daar iets anders over kunnen zeggen. Het is een realiteit dat Brussel een meertalige stad is en dat er geen enkele taal een meerderheidstaal is, ook het Frans niet meer. Ook daar moeten we conclusies uit trekken. Bijgevolg zouden we over de idee van een meertalige stad wel boeiende gesprekken kunnen voeren. De idee zelf heb ik ooit vertolkt als een denkspoor dat het mogelijk zou maken om meer uiting te geven aan de realiteit dat deze stad een stad van minderheden is en niet van een monocultuur, zoals dat al te graag uit Franstalige hoek wordt voorgesteld.

De studie van Rudy Janssens en die van Hilde Schelfaut geven ons heel wat informatie. Ik vraag me soms wel af of ze voldoende verfijnd zijn naar de concrete mensen die zijn verhuisd. Zouden we geen bijkomend onderzoek moeten doen naar de mensen die effectief uit Brussel zijn weggegaan? We hebben daar de gegevens van. We kunnen perfect in samenspraak met de Vlaamse gemeenten nagaan wie vanuit Brussel naar die gemeenten is verhuisd. We zouden specifiek kunnen onderzoeken wat hun redenen zijn. Er zullen algemene redenen zijn die voor elke

stad gelden, hoewel er ook een duidelijke tendens tot stadsgroei is. Het is mijn persoonlijke mening dat naast alle argumenten die al zijn gegeven, de voortdurende agressieve houding op het gebied van taal ook meespeelt en dat mensen het beu worden om altijd in die minderheidssituatie te verkeren. Maar natuurlijk, hoe meer mensen daarom weggaan, hoe erger de situatie wordt.

Een ander aspect is dat het aantal allochtone verkozenen aan Nederlandstalige kant erg laag is. U weet dat ik ervan overtuigd ben dat het ook in het belang van de Vlaamse Gemeenschap is er voor te zorgen dat het percentage fors wordt opgetrokken.

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik blijf echter op mijn honger zitten.

Minister Bert Anciaux: Zoals wij allemaal.

Mevrouw Greet Van Linter: Ik wou er net aan toevoegen dat er niet veel aan te doen is.

Wat u zegt over kinderopvang, jeugd, sport en onderwijs moet worden geplaatst binnen het negatieve imago. Er is geen echt Nederlandstalige omgeving meer. Sportclubs, kinderopvang en onderwijs worden overspoeld door anderstaligen, die zich misschien wel willen richten tot de Vlaamse Gemeenschap. Maar aangezien ze in de praktijk een dermate groot overwicht hebben, plooiën ze zich automatisch terug op het Frans in plaats van op de taal van de misschien op dat moment aanwezige minderheid. Ik denk dan aan het onderwijs.

Mijnheer de minister, hoe staat u tegen het decreet betreffende de studiefinanciering, dat gisteren werd goedgekeurd? We vrezen dat het een nog grotere toename van anderstaligen naar het Nederlandstalig onderwijs teweeg zal brengen.

Ik zou het ook nog even willen hebben over het Vlaams Communicatiehuis Monnaie. Zolang dat nog niet operationeel is, kunnen we ook van die kant geen oplossing verwachten. Is dat de reden waarom elke vorm van promotie of campagne stil ligt? Het is een beetje raar dat tot 2008 niets meer zal gebeuren.

Ik weet dat u, wat het Overlegcomité betreft, pogingen doet. Vorige dinsdag heb ik in de commissie voor Welzijn nog een gesprek gehad over de bicommunautaire instellingen, over de gelijkschakeling in verband met de zorgverzekering. Daar komt steeds hetzelfde uit de bus: als we contact opnemen met de bevoegde instanties in Brussel, in dit geval met minister Huytebroeck, krijgen we gewoon geen antwoord. Voor mijn part kunt u de zaak blijven agenderen. Bij de institutionele

onderhandelingen die er aan komen, moet daar toch zeker rekening mee worden gehouden. De pragmatiek komt nu steeds van dezelfde kant.

Ik heb, ten slotte, nog een bemerking over uw stelling dat Vlamingen een minderheid binnen de minderheden in Brussel vormen. Ik vind dat een gevaarlijke stelling.

Minister Bert Anciaux: Mevrouw Van Linter, geloof me vrij. Voor ons vormt dat geen bedreiging. Voor de Franstaligen is dat de grootste nachtmerrie die ze zich kunnen inbeelden. Bekijk het ook eens langs die kant!

Mevrouw Greet Van Linter: Ik vind dat geen promotie voor de Nederlandstaligen.

Minister Bert Anciaux: Het zal u toch niet verbazen dat ik achter een decreet sta dat door de Vlaamse Regering en het Vlaams Parlement wordt goedgekeurd. Als ik het er niet mee eens ben, zeg ik dat ook in de regering. Dan wordt het meestal ook niet voorgelegd aan het parlement.

Wat de promotie van het Nederlandstalig onderwijs betreft, nodig ik uit mijn weblog van enkele dagen geleden te lezen.

Mevrouw Greet Van Linter: Als we tijd hebben, zullen we dat doen.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de minister, u zegt meer en meer dat Brussel een stad is van minderheden en dat we daar rekening mee moeten houden. Waar wilt u daarmee naartoe? U wilt de Franstaligen duidelijk maken dat hun machtspositie in vraag wordt gesteld. In het buitenland zijn er echter verschillende steden waar hetzelfde fenomeen zich voordoet, waar de autochtone bevolking geen meerderheid meer vormt, waar alleen maar minderheden zijn. Ik denk dan aan Londen, Parijs, Amsterdam. Zeker Londen is een stad met een meerderheid van minderheden. Toch blijft het Engels cultureel de overhand behouden en blijft het een Engelse stad.

Ik weet niet of u via die weg de positie van de Franstaligen kunt relativeren of afzwakken.

Minister Bert Anciaux: Het nodigt in ieder geval de Vlaamse Gemeenschap uit om haar verantwoordelijkheid te nemen ten opzichte van de verschillende gemeenschappen. Ik ben er bovendien van overtuigd dat we dat meer doen dan de Franse Gemeenschap. Institutioneel zijn er in Brussel twee gemeenschappen. Tegelijkertijd wordt een heel andere invulling gegeven aan de gemeenschap en haar opdracht. Het waanidee dat de Franse Gemeenschap alles overheerst, wordt zo weggevoerd. We vechten nu meer met gelijke middelen.

Mevrouw Greet Van Linter: Mevrouw de voorzitter, ik wens een motie aan te kondigen.

Met redenen omklede motie

De voorzitter: Door mevrouw Van Linter werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.
